

AZ ÜDVÖSSÉG ÖRÖKÖSEINEK SZOLGÁI

2015. március 15.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Az Atyát dicsérjük. Jézusnál nincs hatalmasabb az életünkben, akit elküldött a számunkra, aki megváltott. Csak Őreá tekintünk, Atyám, és benne győztesek vagyunk mindenek felett. Magasztaltassék az Úr Jézus Krisztus neve. Angyalokat küldtél ki a számunkra, hogy őrizzenek, vigyázzanak, oltalmazzanak minket. Köszönjük ezeket a jelenlévő seregeket. Köszönjük Atyám, a Jézus nevében.

Folyjon egy kicsit a nyelvek imája. Bátorítson minket a Szent Szellem, megkérem Öt. Ő adta nekünk ezt a szent nyelvet, miért ne használnánk?

Az életünk minden területe a kezedbe került, Atyám, mert odaadtuk Neked. Odaadjuk neked a szánkat, hogy szólhassuk az Igét és odaadjuk a füleinket a hallásra, Atyám, hogy hallhassunk Tőled és odaadjuk a szíveinket, hogy megértéseket vehessünk az Igéből, és annak világosságában járhassunk mindenkor, hogy soha ne kelljen, Atyám, szomorúságot okozni a te szívednek a cselekedeteinkkel. Támogass minket a Te engedelmességeddel. Imádatokkal jöttünk eléd, Atyám, imádatokkal, imádatokkal. Ámen.

Dicsőséget adunk Istennek. Nagy öröm, hogy együtt vagytok. Az Úr elrendelte ezt a napot nekünk, amint írva van, hogy ez az a nap, amit az Úr rendelt. Ezen a napon csodálatos dicsérőcsapatot kaptunk az Úrtól.

Ma tisztos vendégeink vannak, a kecskeméti gyülekezet egy jelentős része jött el, Szemenkár György és kedves felesége, Csilla pásztorlásával. Az Úr kegyelme legyen felettetek, növekedjétek ebben a kegyelemben, ahogy az Ige írja. Megköszönjük az életeteket, hogy Isten megtalált benneteket, hogy felruházott benneteket az Ő hatalmával, és ezzel éltek és sokasodtok.

Kecskemét városában az elragadtatás napján nem sokan fognak maradni, mert ti annyit evangelizáltatok. Éveken keresztül minden hétvégén az utcákon, a tereken *evangelizáltok*. Ezt a szorgalmat el kell tanulni tőletek. Köszönjük szépen. Ezt jó példaként említettem, nagyon szorgalmasan evangelizáltok. Az elragadtatáskor nagyon sok lelket visztek magatokkal az Úrnak.

Buzgókodjatok jobban, mint eddig. Tegyétek meg az Úrnak a fogadalmat, hogy Uram, szeretnék *többet tenni*, mint eddig. Ebben segíts meg engem, és add nekem meg az utakat és a lehetőséget. Add meg nekem azt a látást, hogy hogyan tehetem magam *hatékonyabbá*, mint eddig, mert az idő közel.

Ha az Úr Jézus elragadtatását nem is érzük meg itt a testünkben, de hogy minden nappal közelebb kerülünk ahhoz a pillanathoz, hogy nekünk lejár az idő, ebben mindannyian biztosak lehetünk. Egy napon lejár az időnk. Addig kell buzgónak lenni, míg itt vagyunk, és amíg lehetőségünk van rá.

Meg kell köszönni, hogy az Úr erőt ad nekünk, hogy felruház minket az erővel és megadja a látásokat, hogy miként és hogyan lesz hatékonyabb a munka. Az egyik evangélistánk például azt vette az Úrtól, hogy ő *sétáló evangelizációkat* tart. Azt jelenti ez, hogy kimegy a kis csapatával és amerre az Úr vezérli, arra megy.

Megállítja az embereket, akik nem jönnek el egy adott pontra, hogy hallgassák az Evangéliumot. Ők elindulnak az utcákon és így evangelizálnak. Ezt mindenki megteheti. Nagyon örülök ezeknek az *új elgondolásoknak* és keressétek az Urat, hogy mit ad nektek, hogy mit lehetne másként, mit lehetnek *hatékonyabban* tenni?

Nem ragaszkodunk a régihez, ha az Úr ad újat helyette. Azt írja, hogy előhossa az őt és az újat. Ami az *óból* jó volt, azt megtartjuk, és ami *újat* ad mellé az Úr, azt megragadjuk. Mert *hatékonyabban* akarunk lenni mindenek felett, ami eddig volt. Nem elégedtünk még meg vele. Van egy elégedetlenség a szívünkben, hogy Uram, még többet akarok elvégezni neked.

Kinek nincs ez a szívében? Még szeretnénk behatolni a sötétség birodalmába, még több lelket akarunk az ellenség táborából elvenni. Ott van ez a szíveteken? Nagyon erőteljesen érzem az Úrtól ezt az indítást, ezért foglak benneteket kérni arra, hogy a közös imádságokban ezen legyünk, hogy ezek beteljesedjenek.

Nagyon *sok elveszett* van még kint. Rengeteg a nyomorúság és *nem ismerik a megoldást*. Nem ismerik az Úr Jézust, aki mindenek felett a győztes Úr és a mi életünkben Ő a király. Ez kell, hogy ösztönözzön minket. Ha az Úr Jézusra nézünk, és ha az Ő szívét tekintjük első helyen, ez a kívánsága, hogy *szerezz nekem lelkeket!*

Megköszönjük Istennek, hogy ma egybegyűjtött minket, és hogy világosságokat vehetünk az Igéből. Az Úr szerelme ég a szívünkön, ez tőle van. Tudod-e azt, hogy minél jobban izzik a szívedben ez az *emésztő szerelme* az Úrnak, hogy mennyire szeret téged és az egész elveszett világot mennyire kívánja? Jézus szívét is ez emésztette, és a miénket is.

Ennek a tűznek emésztenie kell minket, hogy mindent, ami *nem odavaló, föleméssze*. Minden nem odavaló gondolatot, indítékot el kell, hogy emésszen ez a tűz. Minél nagyobb ez a tűz belül, annál nagyobb lesz a világosság kifelé. A világ meg fogja látni. Jönni fognak az elveszettek a *világosságra*. Tíz fog egybe kapaszkodni és mondja, hogy *hadd jöjjön* veletek az Úr házába. Ez van megírva? Ennek az időnek el kell jönni. Köszönjük Istennek.

Az angyalokról gondoltam, hogy ismét szólok. A múltkor nem tudtam befejezni, amit szerettem volna, és Isten azóta adott még hozzá, így lesz ennek a tanításnak egy második része is. A Biblia nagyon sokat ír az angyalokról, és amint múltkoriban is hangsúlyoztam, hogy nem többet, de nem is kevesebbet annál, mint ami írva van.

Ez egy nagyon jó *vezérvonala* lehet az embernek, hogy mennyit szabad megengedni magunknak egy-egy témakörben. Pontosan annyit, amit a Biblia ír. Ha a Biblia írja, akkor tudnunk kell róla, ha a Biblia nem tesz róla további említést, akkor mi sem tesszük azt. Ez egy nagyon jó vezérvonal nekünk.

Érdekes módon az ószövetségi zsidó nép volt az, aki a kiválasztott volt, és ők az *Ószövetség* ideje alatt nagyon sokszor tapasztalhatták az *angyali beavatkozásokat*, az angyali segítségüket. Ha valamelyik nép ismerte az angyali közbenjárást, akkor az a zsidó nép volt. Nagyon gyakran találkozunk azzal, hogy Isten angyalt küldött, és hogyan segítette meg őket.

Pontosan ezért van az, hogy amikor a zsidókhoz írt levelet kezdjük olvasni, Isten Igéje megengedi nekünk – illetve a zsidóknak, akiknek ezt írta –, hogy egy *összehasonlítást*

pillanthassunk meg az *angyalok* és az új király, az Úr *Jézus Krisztus* között, és hogy megérthessük ezt.

Nagyon sok *világosságot* ír az első és a második fejezet az angyalok és Jézus vonatkozásában, illetve az *ember* és az *angyalok* vonatkozásában. Mivel ez a levél önmagáért beszél, az első fejezetet szóról-szóra felolvasom, és közbevetéseket teszünk, amikor szükséges, hogy utaljunk arra, hogy ezt megértettük-e. Az Ige maga fog tanítani az angyalokról. Amennyit tudnunk kell, annyit veszünk ma magunkhoz.

ZSIDÓ 1,1–14.

1. Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által,
2. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette.
3. Aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki szavának erejével tartja fenn a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, leült a Felségnek jobbjára a Magasságban.
4. Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.

Az Ige bemutatást tesz nekünk a drága Úr Jézus Krisztusunkról. Isten általa teremtette a világot, hogy mindennek örökösévé tette, hogy Ő az Ő dicsőségének a visszatükröződése, a valóságának képmása, aki szavának erejével tartja fenn a mindenséget.

Csodálatos dolgokat olvasunk itt az Úr Jézusunkról, aki minket megtisztítván leült a Felség jobbjára, a Magasságban. Óriási *kijelentések* vannak az első három versben. Utána ez a gondolat következik, hogy megmutatja nekünk, hogy mennyivel *kiválóbb* Ő az angyaloknál, akik eddig az Ószövetségben a láthatatlan birodalom közvetítői voltak a nép számára.

Így írja: annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál. Vagyis Jézus nevét ismerjük, mennyivel kiválóbb név bármelyik angyal nevéénél. Ismerik ezt a hatalmas nevet!

5. Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy Te, én ma szültelek téged, és: Ismét én leszek néki Atyja, és Ő lesz nekem Fiam!?

Egy angyalnak sem mondta ezt a magasztos hívást az Atya.

6. Viszont mikor behozza az Ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják Őt az Istennek minden angyalai.

Látjuk itt, hogy az angyalok első számú feladata, mint említve van, hogy világosságot hozzanak a hébereknek az *angyalok* és *Jézus* mivoltáról és szolgálatáról. Az első helyen említi az Ige, hogy az angyaloknak Isten *imádatában* és a Fiú imádatában van a helyük és feladatuk.

Imádják Őt Istennek minden angyalai, mikor behozza Őt a világba. Az angyaloknak ez nagyon fontos feladata. Ahogy elkezdjük Istent imádni, ők is *becsatlakoznak*, és együtt imádják velünk az Istent, a mi Atyánkat. Nagy örömük van ebben.

7. És bár az angyalokról így szól: Ki az Ő angyalait szelekké teszi, és az Ő szolgáit tűz lángjává,

Megint megtudunk valamit az angyalokról, hiszen ezt a témakört kutatjuk ma. Isten képes arra, hogy az Ő angyalait szelekké tegye, hogy a *szelek erejével* lépjenek életbe ebben a látható fizikai világban.

A *Vörös tengernél* például így történt, hogy a víz két oszlopként egyenesen fölállt és Izrael népe száraz lábbal tudott átmenni a tengeren. Angyali seregek álltak kétoldalt és szelekként tartották fel a vízfalat. Hatalmas munkája volt ez Istennek. Angyalok által végezte el, itt írva van, hogy szelekké teszi őket, ha szükséges.

De írja tovább, hogy nemcsak szelekké teszi őket, hanem a szolgálóit *tűz lángjává* tudja tenni. Ezek az angyalok képesek az oltárról tüzet lehozni. Nem egyszer olvassuk az Ószövetségben, hogy a bemutatott áldozatot tűz emésztette föl.

Illés például kihívta az ellenséget és mondta, hogy öntsetek vizet az áldozatra. Hordjátok a vizet! Az árok körben tele volt vízzel és Isten így küldte le az angyalait az *emésztő tűzzel* és felemésztette az áldozatot. *Természetfeletti* dolgok ezek, amit az angyalok művelnek, cselekednek, és a tűz lángjaivá képes tenni őket Isten.

Azt jelenti ez, hogy képesek *felemészteni az ellenséget* is. Emésztő tűzként képesek a trónteremből lejönni. Isten teszi ezt velük. A tűznek lángjává teszi őket, ha szükséges. Nagyon fontosak ezek az apró itt-ott utalások. Hogyha összegyűjtjük őket, akkor meglátjuk, hogy milyen hatalmasak és mennyi mindent végeznek. Visszatér a Fiúra a 8-as versben.

ZSIDÓ 1,8–14.

8. Ámde a Fiúról így: A Te királyiszedek, oh Isten, örökkön örökké megáll. Igazság pálcája a Te királyságod pálcája.

Látjuk, hogy Jézust, a Fiút, Istennek nevezi? A *megigazultság jogarával* parancsolt az életünkre *megigazultságot*. Ő parancsolta.

9. Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot; annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid fölé.

Ha Jézusra tekintesz, akkor öröm kezd áradni az életedre, mert Ő van felkenve az *öröm olajával*. Ha jobban szereted az igazságot, mint a hamisságot, akkor ez az öröm egyértelműen ott lesz az életed felett. *Áradni fog* és mindenki meg fogja látni azt az örömet. Mert örömmel olaja fog *csorogni rád* a Fiútól.

10. És: Te alapítottad kezdetben Uram a földet, és a Te kezeidnek művei az egek;

11. Azok elvesznek, de Te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha elavulnak.

12. És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, Te pedig ugyanaz vagy és a Te esztendeid el nem fogynak.

Újra összehasonlítás jön.

13. Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ül az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem?

Az angyalok ilyen beszédet nem hallottak. Ez Jézus felmagasztalása volt, amikor feltámasztotta a halálból.

14. Avagy nem szolgáló szellemek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik öröklük az üdvösséget?

Látjátok ezt az összehasonlítást ebben a fejezetben? Újra az angyalokra világít rá. Ők *nem ültettek* a trónra, *mint mi*. Jézus maga ültetett oda. Isten szólt Jézusnak, hogy ülj a jobbam felől. És visszatér az angyalokra, hogy ők szolgáló szellemek, elküldve szolgálatra azokért, akik öröklük az üdvösséget.

Ők *szolgálatra* küldettek el azoknak, akik az Úr Jézus *megváltását befogadták*, akik felett ott van a szent vér, akik oltalmazva vannak a szent vér által. Ők szolgáló szellemek az *üdvösség örökösei* számára. Ez az első fejezet hatalmas kijelentés sora.

A múltkori tanításból kaptam egy kérdést arról, hogy vajon parancsolhatunk-e az angyaloknak? Ezt ilyen élesen én nem szeretném kijelenteni, és el fogom mondani, hogy miért nem. A második fejezetben kapunk majd erre választ.

Ugyanis az Ige nem mondja ezt közvetlenül és célirányosan a hívő számára. Viszont nagyon sok mindent megtudhatunk arról, hogy hogyan tudjuk az ő *küldetéseiket hatékonyabban* tenni és meggyorsítani, és bizonyosabbá tenni azt, hogy amiért jöttek, el tudják végezni.

Tehát egy bizonyos fajta *együttműködést* fogunk meglátni az Igéből, hogy *nem vagyunk az angyalok főnöksége*. Ezt az Ige tisztán mondja. Tehát így közvetlenül nem mondja, hogy parancsolunk az angyaloknak. Viszont, meg fogjuk tanulni, hogyan fogunk tudni együttműködni velük. Így mondja az Ige:

ZSOLTÁROK 34,6–7.

6. Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt.

Hogyan kezdődik? Hogy jön az elnyomás, nyomorgatás és az a szegény és nyomorult *felkiált* az Úrhoz. Ugye ismerjük ezt, hogy Uram, segíts! A következő, hogy az Úr meghallgatta Őt. *Meghallgatja*, amikor kiáltunk. Kiáltott és minden bajából *kimentette* őt. Mondd, hogy minden bajából! Egy bajunk sem lehet, amiből az Úr ne adna kimenekedést. Egyetlenegy ilyen nincs. Minden bajából kimentette őt. Így folytatja:

7. Az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül és kiszabadítja őket.

Látjuk a *folyamatot*, hogy hogyan megy ez? Mi *felkiáltunk* az Úrhoz, az Úr *meghallgat* minket, az Úr *kimenekedést* küld nekünk. És a kimenekedés része, hogy az *angyalait elküldi*, hogy tábort járjanak körülöttünk. Az Úr maga az, aki *kirendeli* az angyalait nekünk.

Tudnunk kell, hogy ez a rendelkezésünkre áll, mert ők az üdvösség örököseinek a szolgálóiá tétettek. De az Úr *küldte* őket, ha mi felkiáltunk hozzá. A 91. zsoltárból nagyon ismert rész, ami megint az angyalokról tanít minket. Gyakran idézzük a 11-es verset.

ZSOLTÁR 91,11.

11. Mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadon.

Te parancsolsz az angyaloknak tehát? *Nem parancsolunk*. Azt írja, hogy az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadon. Az Úr maga adja ki a parancsszavakat az angyalainak, hogy miként és hogyan őrizzenek minket az útjainkon.

Nézzünk egy kicsit elébe és nézzük meg előtte a 9–10. verseket, hogy mi az előzménye annak, hogy az Úr parancsolt az angyalainak. Szeretnétek *hatékonyabb együttműködést* az angyali seregekkel? Én nagyon vágyom erre.

ZSOLTÁR 91,9-11.

9. Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá:

Úgy kezdődik, hogy *te mondasz* valamit. A száddal kell kimondani. Azt mondtad te, az Úr az én oltalmam. Tettél egy megvallást, kijelentetted, hogy az Úr *a te oltalmad*. Kijelentjük ugye naponta, megteesszük a megvallást. Mi történik erre?

A *Felségest választottad* a te hajlékoddá. Azzal, hogy kijelentetted, hogy az Úr a te oltalmad, egy *hajlékot választottál* magadnak. A Felséges hajlékába helyezted magad a szavaiddal, a hiteddel. Erre az Úr megszólal feletted:

ZSOLTÁR 91,10-11.

10. Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz;

Mondhatod, hogy a *lakhelyedhez*, mert ma már nem sátorokban lakunk.

11. Mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadon.

Itt van a lényeg. Miért tudta *megtenni* ezt a parancsolatot, hogy őrizzenek téged? Mert te *kijelentetted*, hogy az Úr az én oltalmam. Így kezdi a 9-es vers. Azt mondtad te... Ezért van védelmed. Az emberek elvárják, hogy az angyalok mindent elvégezzenek, de a szájukban nincs az, amire az angyalok munkát tudnának végezni.

Látjuk-e az összefüggést? Mert azt mondtad te. Vagyis amit mi *kimondunk*, arra tud a mennyei sereg *cselekedni* úgy, hogy az *Atya küldi ki*, parancsolja ki őket. Nagyon fontos, hogy az összefüggést lássuk. Az Úr parancsol tehát az angyalainak, mi pedig, ha a küldetésükkel teljes *összhangban* akarunk cselekedni és *elősegíteni* a hatékonyságukat, akkor csak az *Igét szóljuk*. Ez nagyon fontos. Ők a mennyben az Atyától az Igét, az Atya szavát hallották. Ez az Ő parancsolatuk.

Ha ezzel *összhangban* szólunk, akkor lesz az *Ige a körforgása* teljes az angyali szolgálatokban. Akkor az angyalok felveszik a *kardjaikat*, és ha kell, akár harcba indulnak a démonikus seregek legyőzésére.

A *küldetésük* beteljesedésekor nagyon fontos, hogy teljes összhangban kell lenni azzal, amit az *Atya szájából* hallottak. A mennyből indultak, a trónteremből küldettek. *Csak az Igét* szólhatjuk, mert akkor biztosak lehetünk abban, hogy *be is töltik* a küldetésüket, amiért jöttek.

Összefoglalva: az én meglátásom szerint, ahogy én olvasom az Igét, *nem parancsolunk* az angyaloknak, *nem imádkozunk* hozzájuk, mert ez sem igei, *nem imádjuk* őket, ha megjelenik egy ilyen angyal. Olyan fenséges dicsőségben jelenhetnek meg, hogy az ember hajlamos lenne arra, hogy esetleg imádná őket. Nem!

Nem az angyalokat imádjuk, hanem az Atyát, mert az Atya küldi őket, és nem is magasztaljuk őket. Ezt fontos tudni. Mi az Úr *nevében szóljuk* az Úr Igéjét. Ez a mi részünk. Ugye ezt szólja a zsoltáros: azt mondtad te... Innen indul. Az Úr *nevében szóljuk az Úr Igéjét*, és akkor az angyalok felveszik a *kardjukat*. Az angyaloknak van kardjuk. Vannak *harcos angyalok*, akik a kardjukat felveszik és elmennek ebbe a harcba, ahova küldettek, hogy legyőzzék az ellenséget.

A láthatatlan birodalomban vannak ellenségeink. Ezek az angyalok hivatottak arra, hogy *megharcolják* ezt a harcot, ha szükséges. Ők pontosabb *belátást* kapnak ebbe, mert a láthatatlan birodalomban vannak. Ha *nem az Igét szóljuk* azonban, akkor leteszik a kardjukat, és *nem tudják megcselekedni*, amire elküldettek. Tehát az Isten *Igéjét szóljuk*. Ezt felírjuk a szívünk tábláira. Ők *figyelmeznak* arra és megcselekszik.

Azt mondják erre, amikor az angyalok hallják az Igét a szánkából, hogy ez már egy *ismerős szó*. Ezt már hallottam a trónteremben is. Ezt fogják mondani. És hatalmas erővel végrehajtják azt, amire elküldettek. Látjuk, hogy mi az, amire figyelmeznek: Isten *Igéjének az elhangzására*. Az a szánkából kell, hogy kijöjjön. Ezzel tudjuk *segíteni* a munkájukat.

A Zsidó levél az első fejezetben nem áll meg az angyalokról való világosság kiárasztásával, a második fejezetben is folytatja az angyalokról szóló tanítást. Ezek szerint tudnunk kell róluk, mert ha nem kellene, akkor nem szólna róla az Újszövetségben az Írás. Méghozzá egy nagyon komoly rész következik a 2. fejezetben. Az 5–8. versekben az emberek és angyalok összehasonlításáról, viszonyításáról beszél az Írás.

ZSIDÓ 2,5–6.

5. Mert nem angyaloknak vetette alá a jövődő világot, amelyről szólunk.

Hanem az új teremtés, a krisztusi Test, az Úr Jézus *Krisztus megdicsőült Teste* lesz az új világ uralkodója. Jézus a Fej, és mi vagyunk a Test tagjai. Az nem az angyaloknak lesz elkészítve, hanem nekünk.

6. Sőt bizonyágot tett valahol valaki mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá?

Ezt a Zsoltár 8-ban olvashatjuk. Az angyalok szájából jön egy csodálkozás.

ZSOLTÁR 8,4–6.

4. Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá?

5. Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt!

6. Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent, lábai alá vetettél;

Amikor megjelenik az ember a teremtésben, az angyalok már régről léteztek. Csodálkoztak, hogy hogyan kerül az ember a színre, és ilyen hatalommal felruháztad? Micsoda az ember? Micsoda teremtés ez? Isten a saját életét lehelte az emberbe és ilyen hatalommal ruházta fel. Az angyalok csak csodálkoznak, micsoda az ember, hogy megemlékezel róla?

Visszamegyünk a Zsidó levél 7. verséhez. Nagyon figyelj.

ZSIDÓ 2,7–12. 16.

7. Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin,

Az emberről írja: kisebbé tetted őt rövid időre. Ez a rövid idő nagyon tetszik nekem. Nem lesz mindig így, hogy mi leszünk a kisebbek az angyaloknál. Eredetileg sem így volt. Mikor Isten Ádámot előhozta, akkor a teljes teremtetett világ felett felhatalmazta, hogy uralkodjon.

Csak tudjuk, hogy mi történt. *Kiadta a kezéből* ezt a gyönyörű helyet. Felségárulást követett el és így került a sátán és az angyali birodalom fölé az által, hogy hallgattunk a szavára. Ezért csak – ahogy írja az Ige –, kevés időre tetted kisebbé.

Az ember lecsúszott arról a helyről, amit Isten adott neki, de csak egy kevés időre, mert az Úr a segítségünkre sietett. Kevés időre történt, hogy kisebbek lettünk az angyaloknál. És így folytatja: dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt. Nem feledkezett el rólunk az Úr. *Dicsőséget és tisztességet* ölt ránk a megváltás által.

8. Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetett.

Teljhatalommal fogunk uralkodni mindenek felett. Vagyis az angyalok csak egy kevés ideig vannak felettünk most, de majd, ha *megdicsőült testben* leszünk, akkor ugyanolyan fokú szabadsággal rendelkezünk, mint most ők.

Tudnak közlekedni a láthatatlan birodalom, a menny és a föld között. Akkor már nem ők lesznek a nagyobbak, hanem mi fogunk uralkodni felettük. Most még nem látjuk, hogy Isten az embernek *mindent alávetett*. Most ez még nem látható, de az Isten rendelése.

Csak kevés időre vannak az angyalok nagysággal felettünk. Utána folytatja magával az Úr Jézus Krisztussal. Tehát azt még nem látjuk, hogy mindennek fölött vagyunk. Most még nem látható, mert még testbe vagyunk bezárva.

Nincs olyan mértékű szabadságunk, mint az angyaloknak, hogy felmegyünk a mennybe, ha az Úr hív minket, és utána vissza ide. Nem tudunk így közlekedni a láthatatlan birodalomban. Az angyalok tudnak. Van, amit azonban látnunk kell:

ZSÍDÓ 2,9–12. 16.

9. Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, mivel az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

Most Jézusról van szó. Mivel Jézus felöltötte a test és vér ábrázatát, formáját, és hasonló lett az emberhez, ezért Ő is egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál. Látjuk-e ezt? Ez a helyünk most, és Jézus ezt a helyet elfoglalta értünk egy kevés időre.

Vagyis kis ideig van az, hogy mi kisebbek vagyunk, és Jézus is felöltötte magára ezt a testi formát. Testté lett az Ige. A halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg. Ezt öltötte rá az Úr, mivel az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

Ezt Isten kegyelme végezte el. Mivel Ő *megízlelte* a halált, minket onnan ki tudott *váltani*. Nemcsak a kiválasztottakért. Nincsenek kiválasztottak. Mindenekért megízlelte a halált. Ezt csak ebben a testi formában tudta megtenni. Ahhoz, hogy testben meghalljon, testet kellett öltönie.

10. Mert illő volt, hogy akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, sok fiaikat vezérelvén dicsőségre, üdvösségük fejedelme szenvedések által váljon tökéletessé.

Ezt olvastuk az elején, hogy Ő volt az, aki által teremtette Isten a világot. Az amivel Isten megkoronázta Őt... Isten megkoronázta Őt a dicsőség és tisztesség koronájával, és azt *felölti* mindazokra, akiket *odavezérel* az Atyához. Mert ezt olvassuk ki belőle.

11. Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, ezért nem szégyenli őket testvéreinek nevezni.

Ki az? A mennyei Atya. Látod, az Úr nem szégyell téged, hogy azt mondja, ez az én testvérem, és mondja a nevedet. Mi sem szégyellhetjük Őt a világban, mikor kiállunk, hogy én a Jézus Krisztus hívője vagyok, és Ő az első atyafi az életben, és én az Ő testvére vagyok. *Testvérség* van közöttünk. Egy Atyától vagyunk.

A *megszentelő* és *megszenteltek* egytől valók mind. A megszentelő a *Jézus*, a megszenteltek pedig *mi* vagyunk. Egytől vagyunk mindnyájan. Ugyanazt a dicsőséget és tisztességet, amivel megkoronázta az Atya Jézust, azt ölti föl rá. Egy test vagyunk.

12. Mondván: Hirdetem a Te nevedet az én atyámfiaiak, a gyülekezetben énekkel dicsőítelek téged.

Ezek Jézus szavai. Mikor bejövünk a gyülekezetbe, akkor Jézus általunk énekkel dicsőíti az Atyát. Ezért nagyon fontos, hogy te részt vegyél a *dicséretben*. Ne csak ott ülj és hallgasd, nézelődjél, hogy a másik milyen szépen dicséri az Urat. Jézus szeretné benned dicsérni az Atyát, énekkel dicsőíteni. A Jézus tebenned.

Amikor bejön a gyülekezetbe, akkor jön be, amikor te jössz be, mert *hozod magaddal* és szeretne énekelni az Atyának benned. Hiszem, hogy amikor a vége felé énekel dicsérjük Őt, ez egy tüzet hoz a szívedbe, hogy te is énekelj az Úrnak. Sokatokat elnézem, mintha csak úgy kívül valók lennétek, pedig Jézus szeretné, ha általad is tudná énekel dicsőíteni az Atyát. Nem gyönyörű ez? Szerintem fenséges. Még egy gondolat az angyalokról.

ZSIDÓ 2,16.

16. Mert nyilván nem angyalok formáját öltötte magára, hanem az Ábrahám magvát.

Ez megint Jézusról szól. Mikor bejött a világba, akkor nem angyali formát öltött fel, hanem az Ábrahám magvát öltötte fel. *Emberi formában* jött el. Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, ezért nem angyalformában jött el. Eljöhett volna úgy is, de nem úgy jött.

Ezeket írja nekünk az Írás az angyalokról és az Úr felsőbbrendűségéről az első és a második fejezetekben. Nagyon fontos, hogyha az angyalokról szólunk, ezt nem lehet kihagynunk. Meghallottuk és megköszönjük Istennek.

Amit Isten *jelenleg* parancsol az angyalainak, azt hajtják végre. Ha *lezárul* ez az időkorszak, amiben most vagyunk, akkor mi már nem leszünk többé kisebbek az angyaloknál. Úgy van írva, hogy kevés időre tettünk kisebbé. Akkor az következik, hogy mi fogjuk *megítélni az angyalokat*. Ezt is olvashatod az 1Korinthus 6-ban. Pál kérdezi tőlük:

1KORINTHUS 6,3.

3. Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy a mindennapi élet dolgait?

Meg fogjuk ítélni az ő elvégzett munkájukat és Isten rendelése ez. Az Ószövetségben minden egyes helyen, ahol olvashatunk arról, hogy angyalok megjelennek, ott valami *küldetést* végeznek el, és ennek a küldetésnek a folyamán itt-ott megtudunk róluk újabb dolgokat.

Bizonyos dolgokra ilyenkor fény derül, hogy hogyan is van ez a birodalom, mert ha egyszer az Úr betekintést engedett abba és leírta nekünk, akkor azt tanulmányozhatjuk. Ezt most megteesszük azért, hogy a témakör teljes legyen.

Egy *ítéletet* kell végrehajtania az angyaloknak. Két angyal küldetett, akiknek Szodoma ítéletét kellett végrehajtani. Szodoma bűnössé lett és a bűne felkiáltott Istenhez. Ezért két angyalt küld Isten. Ábrahámnak természetesen *megjeleni a tervét*, és még amikor az *ítélet* elhangzik Isten szájából, hogy elpusztítja a bűnös várost, még akkor is egy bizonyos *kegyelmet* és egy irgalmat kijelent Isten az ártatlanok és az igazak felé.

Ez a két angyal ugyanis megkapta az utasítást a város teljes pusztítására, de Lótnak és a családjának Isten egy *szelektív kimenekedést* biztosít az angyalok által. Az angyaloknak ezt végre is kellett hajtani.

Addig nem hozhatták a pusztulást a városra, amíg őket ki nem menekítették. Nézzük meg, gyönyörűen írja itt az Írás, és az Úr kegyelmére kapunk egy rálátást. Lót nem nagyon hitte, hogy ez a pusztulás bekövetkezik és késlekedett kimenni a városból.

1MÓZES 19,15–16.

15. És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne vessz a városnak bűne miatt.

A család többi tagjának is elhangzott a figyelmeztetés. Ők azonban nem hitték, hogy jön ez a pusztulás és el is pusztultak. A két leányodat, akik a családotban éltek – hogy el ne vessz a városban.

1MÓZES 19,16.

16. Mikor pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivítették őt és ott hagyták a városon kívül.

Késlekedtek, mikor az angyalok figyelmeztették őket, hogy siessetek, jön a pusztítás, és ők késedelmeskedtek. Az angyalok férfiak kinézetében jöttek és megragadták a kezeiket és – figyelj – az Úrnak iránta való *irgalmából kivítették őt és otthagyták a városon kívül*, és akkor jött a pusztítás. Ezek az angyalok Istentől vett parancsolatokat hajtanak végre.

Itt egy ítéletről volt szó, de az *igazakra* itt is *gondja* volt Istennek. Az igazakat *kimenekítette* a pusztulásból. Gyönyörű, hogy még az ítéletben is megmutatja Isten az irgalmasságát, és az angyaloknak végre kell hajtani azt. Te csak az *Igét szóld*, akármilyen hírek jönnek is, és akármivel ijesztgetnek. Te bízz abban, hogy az Úr az *igazakra tekint* és az angyalaival *kiment* téged is, ahogy Lót családjával megtette.

Egy pár lapot lapozunk, a 24. fejezethez érünk. Újabb angyali munkát, angyali megbízatást látunk. Azt olvassuk, hogy Ábrahám megvénhedett és az Úr mindenben megáldotta Ábrahámot. A fia, Izsák olyan korba került, hogy Ábrahám feleséget szeretett volna neki. Ez milyen szép dolog!

Akkor még a Példabeszédek nem volt megírva, de Ábrahám tudta, hogy megnyerte a jót, aki talált feleséget. Tudta Ábrahám is, hogy így van és vett jóakaratot az Úrtól. Ábrahám egy jó feleséget akart Izsáknak szerezni, és nem a kananeusok asszonyai közül akart választani Izsáknak, akik között laktak, hanem azt mondta, hogy az én a saját népemből szeretnék egy feleséget Izsáknak.

A szívére került, hogy az egyik szolgáját visszaküldje Mezopotámiába, ahonnan jöttek, hogy az ő családjából vegyen feleséget fiának, Izsáknak. Derék asszonyt akart Izsáknak, és az koronája lesz az ő férjének. Egy szép „koronát” akart Izsáknak. Ez egy jó apai gondviselés volt Ábrahámnak.

Visszaküldte a szolgáját, hogy szerezzen feleséget Izsáknak. A történetbe jönnek be az angyalok. Meg fogjuk látni, hogy Isten hogyan cselekszik Ábrahám kívánságára. Angyali segítséget küld.

1MÓZES 24,1–7. 40.

1. Ábrahám pedig vén élemedett ember volt, és az Úr mindenben megáldotta Ábrahámot.

2. Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, aki őnéki mindenben gazda volt: Tedd a kezed tomporom alá!

3. Hogy megeskessenek téged az Úrra, a mennynek Istenére és a földnek Istenére, hogy nem veszel feleséget az én fiamnak a kananeusok leányai közül, akik között lakom.

4. Hanem elmész az én hazámba, és az én rokonságom közé és onnan veszel feleséget az én fiamnak, Izsáknak.

Ez volt az apa kérése.

1MÓZES 24,5–7. 40.

5. Monda pedig önéki a szolga: Hátha az a leány nem akar velem eljönni e földre, ugyan vissza vigyem-e a te fiadat arra a földre, ahonnan kijöttél?

A szolga kezd kérdezősködni, hogy mi lesz, ha az a leány nem akar jönni? El tudjátok képzelni, hogy megkéri a kezét úgy, hogy nem is látta a vőlegényét. Furcsa egy helyzet. Kérdezi, hogy visszavigyem-e a fiadat, ha találok valakit? Ábrahám ezt nem kockáztatta meg, mert nem akarta, hogy esetleg ott maradjon Izsák azon a földön.

6. Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd.

Akkor jön egy megoldás, a mennyből.

7. Az Úr az égnek Istene, aki engem kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságomnak földjéről, aki szólt nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az Ő angyalát előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget.

Ez Ábrahám szava. Egy *angyali segítség* jön a helyzetre. A párválasztásokban ugyanígy mi is kérhetjük az angyalok segítségét, hogy a *megfelelő társ* kerüljön elő. Az Úr angyala, ha előttünk megy az úton, akkor az kerül elénk, akit az Úr szeretne. Az angyali közbenjárás által történt ez.

Az az angyal, aki engem is vezetett a földön – mondja Ábrahám –, az az *angyal* el fog *menni előtted* és a te küldetésed is *sikeres* lesz. Ekkor a szolga elindul, mert bátorítást kapott. Azt mondja, ahogy fohászkodik az Úrhoz, hogy Uram, aki először eléem kerül a kútnál és mondom néki, hogy „adj nékem innom”, és azt válaszolja, hogy „ne csak te igyál, hanem adok a tevéidnek is inni”, az lesz, akinek velem kell jönnie, és ő lesz Izsák felesége. Ez volt Rebeka.

Képzeljétek el, hogy az angyal elvégezte ezt a szolgálatot! Amint a szolga odaért a kúthoz, Rebeka volt az első, aki odajött hozzá. Az angyaloknak nagy szerepük van az *időzítésekben*. Nem más jött a kúthoz, mint az a fiatal lány, aki Ábrahám testvérének a családjából való volt.

És pontosan *azt szólta*, amit a szolga jelöl kért. Ezt angyalok végezték el! Odament Rebeka, és felkínálta, hogy ad inni a szolgának és a tevéjének is. Ekkor a szolga már tudta, hogy megvan a választottja.

Így teljesednek be a *mi kéréseink* is, amikor az angyalok a kezünk alá dolgoznak. Ilyen *segítségek* ma is vannak, és ezekről tudnunk kell! Így nagyobb *bizodalommal* leszünk az Úr azon munkái iránt, amelyekről még nem látjuk, hogy folyamatban vannak.

Az Úr munkálja azokat: kiküldi az angyalokat, azok pedig elvégzik. Nagyon fontos ezzel tisztában lennünk. A 40-es vers foglalja össze a fentieket:

40. Monda nékem: Az Úr, akinek én színe előtt jártam, elbocsátja az Ő angyalát veled, és áldottá teszi a te utadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak az én nemzetségem közül, és az én atyám házából.

Tehát az Úr megáldotta ezt az utat, és így lépett be Rebeka Izsák életébe – angyali segítség által. Nagyon fontos, hogy az időzítésekben számítsunk az angyalokra! A következőket kell megvallanunk:

„Isten tökéletes időzítése van felettem. Minden kereszteződésben angyali seregek tisztítják ki az utamat. A balesetek szellemét eltávoztatják, Jézus nevében! Minden gonosz szellem eltávozik abból a kereszteződésből, amikor én ott átmegyek; ott nem lehet a baleset szelleme, Jézus nevében!

Angyali időzítések fognak gondoskodni erről. Mindig tökéletes időben vagyok mindenhol! Azzal találkozom, akivel kell! Azzal beszélek, akivel kell! Aki nem odavaló és alkalmatlan, azokat eltávoztatják az utamból! Ez az ő szolgálatuknak a része. Én hiszem, hogy ezt elvégzik!”

Egy másik, angyalokra vonatkozó utalást találunk Mózes 2. könyvében. Miután törvényt adatott a zsidó népnek a Sínai-hegyen, a következőket olvashatjuk:

2MÓZES 23,20–21.

20. Ímé, én angyalt bocsátok el előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, amelyet elkészítettem.

21. Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem szenved el a ti gonoszságaitokat; mert az én nevem van őbenne.

Az Úr itt elmondja, hogy milyen *segítséget* ad neked. Elbocsátja előtted az angyalokat azért, hogy *megőrizzenek* téged minden gonosztól. Az ördög készíti a terveit, gonoszságokkal teljes dolgokat készít, de van egy angyal előtted, akinek az a dolga, hogy megőrizzen az úton.

Nem érinthet a gonosz, ha az angyal végzi a szolgálatát. *Megőriz* téged az úton, és bevisz téged a *végcélba*. Mindenkinek készített az Úr egy helyet. Mindenkinek megvan a *helye* Krisztus Testében, és angyalt bocsátott elének az Úr azért, hogy azt a helyet be is *töltsük*.

Az Ige felhívja a figyelmünket arra, hogy *ne bosszantsuk* meg az angyalt, akit elének küld az Úr. A mai, bűnben élő világban az angyaloknak elmegy a kedvük az engedelmeskedéstől, látva az emberek cselekedeteit.

Az Úr neve van az angyalban, akit küld, de azt is mondhatta volna az Ige, hogy az Ő győzelme van benne. Ő gondoskodik arról, hogy az utad *győzelemmel* végződjön, áttörések legyenek, és hogy *sikerre* juss.

A múlt héten is olvastuk a Prédikátor 5. fejezetében a 2-es és 6-os verseket. Ott is arra figyelmeztet az Ige, hogy ne mondj mindenféle ostobaságot az angyalod előtt.

PRÉDIKÁTOR 5,6.

6. Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszítse a te kezeidnek munkáját.

Az angyalok itt vannak *körülöttünk*, és hallják, amit mondunk. Felszólít minket az Ige arra, hogy ne mondjuk az angyal előtt, hogy „tévedésből esett ez”. Vagyis ha valami rosszat tettél, *kár mentetetni* magad vagy magyarázkodni: nem lesz tetszésére még az angyaloknak sem. Ne mondd, hogy tévedésből esett, hanem *valld be*, hogy hibáztál. Hivatkozz arra, hogy az Úr *megbocsájtott* neked. A Szent Vér van feletted!

2MÓZES 23,22–23.

22. Mert ha hallgatsz az ő szavára; és mindazt megcselekszed, amit mondok: akkor ellensége leszek a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatóidat

23. Mert az én angyalom előtted megyen és beviszen téged az emoreusok, hitteusok, perizeusok, kananeusok, hivveusok és jebuzeusok közé, és kiirtom azokat.

Az Isten maga a garancia rá, hogy mindenkinek, aki ellened fordul, Isten maga látja el a baját! Szorongatóidnak Ő lesz a *szorongatója*. Ezt az Úr végzi el az *angyali seregek* által.

A 23-as versben az ellenség minden ereje fel van sorolva, és ezeket Isten mind kiirtja előttünk. Hogyan teszi ezt? Úgy, hogy *angyalt* bocsát el előtted, neked pedig meg kell

tanulnod együttműködni vele. Maga Isten irtja ki ellenségeinket a szavaink és az angyali seregek által. Továbbmegyünk.

Mózes 4. könyvében megint találunk egy angyali hivatkozást. Miközben ezeket hallgatod, megnövekedik az elvárásod, hogy az angyalok igenis elvégzik a munkálatokat, s így az útjaid sikerre jutnak. Az Újszövetség mennyivel jobb szövetség, mint az Ószövetség volt? Itt ugyanúgy igaz, hogy az elküldött angyalok *végrehajtják* a parancsolatokat.

4MÓZES 20,14–16.

14. És küldje Mózes követeket Kádesből Edóm királyához, kik így szólának: Ezt mondja a te atyádfia az Izrael: Te tudod mindazt a nyomorúságot, amely rajtunk esett:

15. Hogy a mi atyáink alámentek Egyiptomba, és sok ideig laktunk Egyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az egyiptombeliek, és a mi atyáinkat.

16. És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt küldte és kihozott minket Egyiptomból; és ímé Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában.

Tudod-e, hogy amikor *nyelveken* imádkozunk, és felemeljük a hangunkat, mit teszünk? *Kiáltunk* az Úrhoz! A Szellem által bátran, *összefogott hittel* tesszük.

Így foglalja össze Mózes a történeteket a fenti igesorokban: nyomorgatásaik voltak, de egyszer csak *kiáltottak* az Úrhoz, és az Úr meghallgatta őket, és *angyalt* küldött.

Nagyon sokszor ezt teszi az Úr, amikor imádkozunk: *angyali seregeket* bocsát ki a *megoldás* végrehajtására. Abban, hogy az angyal teljesíteni tudja a küldetését, nekünk is *részünk* van. Az Úr figyelmeztette Izrael népét, hogy *csak az Igét* szólják, és hogy vigyázzanak az angyal előtt.

Nézzük a következő történetet Dávid korából, Sámuel 2. könyvében: Dávid itt elhatározza magában, hogy egy *népszámlálást* rendel el anélkül, hogy az Úr indította volna erre. Sőt – ha a Krónikákban olvassuk ezt a történetet –, az 1Krónikák 21-ben még azt is megtudjuk, hogy honnan jött az az indíttatása Dávidnak, hogy megszámláltassa Izraelt és Júdeát.

1KRÓNIKÁK 21,1.

1. Támada pedig a sátán Izrael ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izraelt.

Amikor a *vezérnek a szívébe* a sátán gonosztságot lehel, valami olyanra buzdítja fel, ami *nem Isten akarata*. Ezt látod itt. Látszólag semmi rossz nincs benne: meg kell számolni a népet. De *nem* az Úrnak a *parancsára* tette. Nagy baj lett belőle: ítélet következett. Ezt fogjuk elolvasni:

2SÁMUEL 24,10–12. 15-17.

10. Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhédék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, amit cselekedtem. Azért most, oh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgádnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem!

Azt kívánom nektek is, hogy ha az *Úr akarata ellen* cselekedtek, minél hamarabb jussatok el arra a helyre, ahova Dávid nagyon gyorsan eljutott. Egyszerűen érezte a szívében, hogy olyat tett, ami nem volt tetszésére az Úrnak, és megsebesedett a szíve tőle.

Ha az embernek *elkérgesedik a lelkiismerete*, akkor ezt nem veszi észre. Ha sokszor teszünk az Úr akarata ellen, akkor ez az érzés, hogy belül sebessé vált a szívem – mert valami olyat tettem, ami nem volt tetszésére az Úrnak –, ez nem jelentkezik.

De Dávidnak nagyon közel került a szíve az Úrhoz. Nem véletlenül választotta őt az Úr szolgájának, és mondta, hogy „találtam szívem szerint való pásztort”. Bár megtette, amire a sátán felindította, de nagyon gyorsan rá is *döbönt* arra, hogy ez nem az Úr akarata volt.

Ezt nevezik *megtérésnek*: amikor az embert szorongatja a szíve, és azt mondja, hogy ez nem volt helyes. Istennél mindig van *kiigazítási* lehetőség.

2SÁMUEL 24,11–12. 15-17.

11. És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád prófétának, aki Dávidnak látnoka volt, ezt mondván:

12. Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszdd egyiket magadnak ezek közül, hogy aszerint cselekedjem veled.

Isten volt olyan kegyes, hogy megadta Dávidnak a lehetőséget, hogy válasszon a három ítélet közül egyet. Dávid viszont ismerte az Urat, és tudta, hogy úgy lesz a legjobb, ha rábízta a büntetést.

Ne felejtjük el, hogy mi az Újszövetségben vagyunk, és Jézus *már megfizetett* a mi bűneinkért. Mi ilyen helyzetekbe nem kerülhetünk! Nekünk csak rá kell *tekintenünk* a keresztre, ahol *ki lett fizetve* értünk az ár.

Az Ószövetségben azonban még nem volt ez az áldozat, a bünt mindig büntetés követte. Dávid viszont ismerte az Urat, és bízott az Ő *irgalmában*.

15. Bocsáta annak okáért az Úr döghalált Izraelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak.

16. És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítsa, megelégedé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, aki a népet öli vala: Elég immár, hagyd el. Az Úrnak angyala pedig a jebuzeus Arauna szérűje mellett volt.

17. És szóla Dávid az Úrnak, mikor látta az angyalt, aki a népet vágja, és monda: Ímé, én vétkeztem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a Te kezed ellenem és az én atyámnak háznépe ellen.

Az emberek csak annyit láttak, hogy sokan meghaltak, de a 16-os versből megtudjuk, hogy mi volt a pusztítás mögött, mi volt ennek a szellemi háttere: *angyal* végezte a pusztítást. Dávid nem hiába bízott az Úr kegyelmében. Tudta, akkor jár a legjobban, ha *rábízta* magát.

Dávid – aki próféta volt – *belátott* a szellemi történésekbe. Látta az angyalt, és ekkor újra *kegyelmet* kért. Az Úr pedig megadta neki. Így végzik az angyalok az Úr munkáit: ha kell, *pusztítanak*, vagy *végrehajtják* az ítéletet. Látjuk ezt az igazságot, Jézus nevében!

A szellemi történésekbe való betekintés Istennek egy külön *kegyelmi ajándéka*. Mi kérjük ezt az Atyától. Akarsz-e *nagyobb betekintést* kapni a szellemiekbe? Erre azért van szükségünk, hogy jobban tudjuk *használni* a hatalmunkat, könnyebben *átlássunk* helyzeteket, lássuk a szellemi erőket mögöttük, és hogy el tudjuk mondani azt az *imát*, ami szükséges. Isten megosztja ezt velünk, ha vágyunk erre, ahogy Dávidnak is betekintést adott.

Az angyaloknak egy bizonyos *jellemvonása* tűnik ki Jób könyvéből: az, hogy Isten velük sincs mindig teljesen megelégedve.

JÓB 4,18.

18. Ímé, az Ő szolgáláiban sem bízhatik és az Ő angyalaiban is talál hibát.

Tudjuk, hogy az *angyalok egyharmada* a sátán megtévesztésére elfordult Istentől, és ellenséggé vált. Ez azt mutatja, hogy hiányzott belőlük valamiféle bölcsesség vagy átlátás. Ehhez kapcsolódik az, hogy meg fogjuk *ítélni az angyalainkat*, hogy hogyan végezték a szolgálatukat.

Jób könyvében *magyarázó angyalokról* szól az Írás. Nagy szükségünk van rájuk: amikor értetlenkedünk, amikor nem látunk valamit, amikor nem járunk abban a tökéletes akaratban, ahol járnunk kellene.

Isten gondoskodik magyarázó angyalokról. Ez Isten külön gondviselése, hogy még arra is gondolt, hogy olyan angyalt küld, aki által *elmagyarázza*, hogy miként kellene cselekednünk, és aki által a tévelygéseinkre *jobb rálátást* kapunk.

JÓB 33,14–17.

14. Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá!

15. Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházukban szenderegnek;

16. Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésükkel.

17. Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől.

Amikor *félálomban* van valaki, jobban meg tudja hallani Isten szavát, mert nem figyel úgy a világ zajaira. Ilyenkor *közléseket és kiigazításokat* kapunk. Ha még így sem vesszük észre vagy halljuk meg az üzenetet, akkor küldi Isten az *angyali* segítséget.

JÓB 33,23.

23. Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességét;

Az Úr küld ilyen angyalokat. Ilyenkor *kívülről halljuk* a szót, nem a szellemünkben, mint mikor a Szent Szellem szól hozzánk. Akkor belülről kapjuk a hallást. Van, hogy *szavak nélkül* szól. Ha az angyal szól, kívülről halljuk a szót. Ez egy magyarázó angyal, akit az Úr küld.

Az Ő seregében ezek az angyalok – akikkel üzenetet küld – nincsenek nagy létszámban, de vannak, így tudnunk kell róluk. Ha kapunk ilyen üzenetet, amit ők hoznak, meg kell köszönni. Természetesen mindig össze kell *vetni az Igével*.

Soha nem fogadhatunk el olyat, amit kívülről hallunk, ám nem egyezik az Igével. Ha rádöbbenünk, hogy az Úr küldte ezt az üzenetet, meg kell *köszönni*. Az Úr kegyelmének sokaságából van ez. Isten figyelmeztetései ezek.

Nagyon nagy betekintés van az angyalok szolgálatába Dániel könyvében. Megtudjuk, milyen nehézségekkel kell szembesülniük az angyaloknak, mire eljönnek hozzánk. Dániel egy börtönt folytat, és *fohászkodik* az Úrhoz, amire Isten *azonnal választ* küld:

DÁNIEL 10,12–13. 20–21.

12. És monda nékem: Ne félj Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és én a te beszédeid miatt jöttem.

DÁNIEL 10,13. 20–21.

13. De Perzsia királyságának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve segítségemre, és én ott maradék a perzsa királyoknál;

Ez az angyal szava. Már első nap elküldetett, de *nem érkezett* meg Dánielhez. Egy huszonegy napos *hadakozáson* kellett részt vennie, mire át tudta magát törni a második égnék birodalmán. Perzsia fejedelmével hadakozott, hogy eljusson üzenetével Dánielhez, aki ekkorra már a huszonegy napos börtönben volt, várva a választ Istentől.

Mi sem adjuk fel, ugye? Soha! Az angyalnak Mihály arkangyal sietett segítségére, így tudott kiszabadulni. Már az első nap elküldetett, de nem jutott tovább a második égnél, mert az ott lévő fejedelemségek *visszatartották* őt.

Ha Dániel nem kezdi el azt a börtönt, akkor most nem olvashatnánk ezt a részt a Bibliában. Isten kegyelméből azonban betekintést kaphattunk azáltal, hogy valaki odaszánta magát az imádságra. A 20. és 21. vers újra erről ad világosságot:

20. És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérek, hogy küzdjek a perzsa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jön elő!

21. De megjelentem néked, ami fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, aki énvelem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály, a ti fejedelmek.

Itt még mindig az angyal beszél, és megtudjuk, hogy *visszafelé is* ellenállásba fog ütközni. Ha ki tud törni az egyik ellenálló, démonikus szférából, ha legyőzi a perzsa fejedelmet, jön egy másik fejedelem.

Az ördög gondoskodott arról, hogy ha az egyiket leverik, jöjjön egy másik. A második égen való *átjárás* az angyalok számára nehézségekkel járhat, ahogy ezt itt olvassuk. Ezért kell kitartónak lennünk a hitünkben.

Megnézzük, hogy Isten milyen *eszközt* adott nekünk, hogy ezt az angyali átjárást és az angyali harcokat *segíteni* tudjuk a mi javunkra.

JELENÉSEK KÖNYVE 12,7–11.

7. És az égben viaskodás támadt: Mihály és az ő angyalai viaskodtak a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodott és az ő angyalai;

8. De nem vehetének diadalmat, és az ő helyük sem találtaték többé a mennyben.

9. És vettették a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a sátánnak, ki mind az egész föld kerektségét elhiteti, vettették a földre, és az ő angyalai is övele levettetének.

10. És hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondta: Most lett meg az üdvösség és az erő, és a mi Istenünk királysága, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, aki vádolta őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.

11. És ők legyőzték azt a Bárány véérért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mind halálig.

Újra Mihályt látjuk. Ő a *harcos főangyal*. Egy harcot látunk a sárkány és Mihály között a második égben. Mindkettőnek megvannak az angyali seregei. Egy *szellemi harc* folyik közöttük. Az ördögnek a nevei vannak felsorakozva.

Ő a *nagy hitető* – így is lehetne nevezni –, aki levettetik az égből. Ez az, amikor Jézus mondta, hogy „látám a sátánt mint villámlást lehullani az égből”. A *mennyből kivettettet*, és Jézus a *szent vérével* meg is szentelte a mennyet és annak részeit. Ezt a Zsidó levél írja.

A *vádoló* a sátán egy újabb neve. Amíg fönt volt a mennyben, addig téged *vádolt az Atya előtt* éjjel és nappal, mindazzal, amit tettél, vagy nem tettél, a mulasztásaiddal, a bűneiddel, vétkeiddel; mindent vádként hozott fel.

A természete nem változott, ugyanúgy ő a *vádoló*, kígyót-békát hord az atyafiakra, de ez a fizikai síkon úgy nyilvánul meg, hogy az emberek *egymást vádolják*. Téged vádol általam, engem vádol általad. *Egymás ellen hangol* minket. *Össze akar ugrasztani* minket: viszálykodásokat és ellenségeskedéseket szít. Hazugságokat szól.

A *vádoló* természete nem változott meg, csak most itt lent a földön teszi a dolgát. A Krisztus Testébe is szeret bejutni, szereti egymás ellen fordítani a szenteket. „Hallottad, mit tett a másik?” A pletykáknak sokszor fele sem igaz, és azt sem látjuk, hogy miért tette az illető azt, amit tett. Az ördög vádaskodik!

Ne legyünk munkatársai ebben, mert ő a *vádoló*, mi pedig *Krisztus Teste* vagyunk! Tanulságképpen mondom, hogy *ne álljunk* az ő oldalára ebben! Ő a *vádoló*! Mi arra hívatattunk el, hogy áldást szóljunk, áldást örököljünk, hogy áldássá legyünk! Ne vegyünk részt ilyen dolgokban! Mikor ezt halljuk, legyen ebben bölcsességünk!

Az ördög fő munkaterülete a *föld* és a *második ég*. Levettettet a földre, és tudja, hogy kevés az ideje. Gonoszsággal teljes férfiú ő! Ő a *hazugság atyja*! Nem lehet róla jót mondani!

A fent leírt harcot angyalok vívták, aztán meglett az üdvösség. Azt szeretném kérdezni tőled, hogy kiknek tulajdonítatik ez a győzelem? A 11-es vers azt írja, hogy „*És ők legyőzték azt a Bárány véréért (...)*”. Kik azok az ők? A szentek!

Nem azt írja az Ige, hogy az angyalok győzték le az ellenséget. Azt sem említi, hogy maga Jézus szerezte volna a győzelmet, bár Ő volt az, aki ezt elvégezte. A győzelem *neked* íratatik jóvá – *ők legyőzték azt*.

Mintha neked akarná kiemelni az Úr, hogy ki az, aki győzött ebben. Te vagy az! Rólad írja! A szentekről írja! A *szentek győzelmét* hangsúlyozza ki, akik ebben a harcban most ki vannak téve, hogy levettettet a sátán a földre.

Hogy jutnak győzelemre? A *Bárány vére* által van győzelmünk! Ez a Bárány csodálatos vére, ami kiontatott értünk, és meglett az üdvösség! Ha erre a *vérré hivatkozunk* – azt írja az Ige, hogy „*bizonyágtételüknek beszédéért*” győztük le –, akkor ez az *angyali harc* – ami itt folyik a földön és a második égben – egy *lendületet*, megerősítést kap. Az angyalok hallják, hogy te a *szent vérré* hivatkozol, és munkába indulnak, áttöréseket hoznak!

Tudnod kell, hogy a *Bárány vére* által van a te győzelmed, és a *te javadra* írják ezt a győzelmet! Legyőzted az ördögöt és az ő sátáni seregeit! Úgy szól a győzelmed, hogy hivatkozol a *szent vérré*.

Úgy szól a győzelmed, hogy *hivatkozol* a Szent Vérré, a Bárány vérére, hogy az *érted* ontatott ki a kereszten. Ha ez a szádba kerül, és ezt a bizonyosságot *kimondod*, az angyalok

harcba indulnak. Az égben viaskodó angyalok is *erőt kapnak* a harcra, mert hallják, hogy a szádban ott van a Szent Vér és a bizonyosság. Az Ige így nekünk tulajdonítja ezt a győzelmet.

Felhívom a figyelmedet, hogy az Úr szemei rajtad vannak, hogy meg tudj állni ebben a győzelemben, és hogy lásd, hogyan is működik ez. *Hivatkoznunk* kell a Bárány véreire és a bizonyosságunk beszédeire. *Elszántnak* kell lennünk, és ne kíméljük az életünket! Ez a három dolog kell a győzelmedhez.

Tudnod kell, hogy a Bárány vére *érted folyt*, és tudj hivatkozni rá a megváltásaidban! Ki kell *mondanod* hangosan, hogy a Bárány vére *váltság* volt értem. Ha egy olyan helyzetbe kerülsz, ki kell jelentened, hogy a keresztfának vére szerzett nekem *békességet*, nem lehet háborgás bennem!

A Szent Vér *lerontotta* a közbevetett választófalat. Nem lehet viszálykodás! Nem lehet családon belüli harc! Nem lehet harag és ellenségeskedés! Nem lehetnek gyülekezeten belüli szakadások! Tudnod kell, hogy mit ír a Szentírás a Szent Vérről, és hivatkoznod kell rá!

A Szent Vér *kihozza* a foglyokat a veremből. Ezt jelentsd ki, ha ilyen helyzetbe kerülsz! Ezek olyan szavak, amik a Szentírásban meg vannak írva, és neked élni kell velük. A Szent Vér *megszentel* engem. A Szent Vér *oltalom* felettem. Ezeknek a szádban kell lenniük állandóan, így nem tud megfogni az ördög. Az angyalok harcba indulnak a *védemedre*.

Jelentsd ki, ha bajban vagy, hogy a *Szent Vér bizonyosságát* szólítom. A Szent Vér *megszólal* felettem. A Szent Vér beborít. A Szent Vér *betakar*. A Szent Vérben van a *győzelmünk*. „*Legyőzték azt a bárány vééréért.*” Így van leírva? Élni kell vele!

A Szent Vér *eltörölte* a keresztfára szegezett adóslevelemet. Még ha az ördög kiírást is tett ellened, az oda lett szegezve a keresztfára. A Szent Vér elmosta, *eltörölte*! Nincs többé! Szádban kell lennie ennek.

Ha látod valami gonoszságát a sátánnak, akkor ki kell jelentened, hogy: „Sátán, *kitartom ellened* a Szent Vért! Maga a Szent Vér van ellened!”. Mindezt Jézus nevében tesszük. Így *sikerre* jutnak az *angyalaid* a harcban, és minden démonikus erő legyőzetik.

Ha kell, az Úr küld még olyan angyali seregeket, akikről addig még esetleg nem gondoltuk, hogy szükségünk lesz rájuk. A helyzetek változhatnak, nehezebbé válhatnak. Az Úr soha nem fog elhagyni minket! A Szent Vér által, a bizonyoságtételeink beszéde által és azáltal, hogy az életünket nem kíméljük mindhaláláig. Nincs bennünk halálfélelem.

Ha egy keresztény arra a pontra jut, hogy kileheli a lelkét, akkor csak *nyereség* éri. Mitől félünk? Az utolsó pillanatig meg kell *harcolnunk* ezt a harcot, amelyben van a győzelmünk. „*Legyőzték azt.*” Kik? A szentek! Hogyan? A Bárány vére által! A Szent Vér van a sátán ellen, ezt tudnunk kell!

Nagyon fontos, hogy a *Szent Vér Igéi* állandóan a szánkban legyenek. Oltalmat, védelmet hoznak nekünk. Adjunk hálát az *oltalomért*, és az angyali seregekért Istennek! Az Úr is mondja az Ószövetségben, hogy „*enyém a harc, ti vesztet legyetek*”. A szánkban ott kell lennie annak, amit elvégzett értünk. A szánkban kell őrizni a Szent Vért, és kijelenteni ezt az oltalmat!

Kitartjuk a Szent Vért a helyzetekre, elimádkozzuk ezt az imát a Szent Vérről. Ez akkor készült el, amikor az Úr megvilágosította, hogy nem töltünk elég időt a Szent Vér közösségében; hogy ott kell lennünk a keresztnél, és tudnunk, hogy a Szent Vér értünk folyt.

Ennek a bizonyosságával kell élnünk. A Szent Vér a földön ontatott ki, és most a mennyben van, és megszólal értünk. A gyülekezet végül elimádkozta a „Veszek a Szent vérből” című imádságot.